

Meie Mats.

№

Fr. H. Krautwaldi nim.
Eesti NSV Riiklik
Raamatukogu

R 2016

27.

Oh seda heada healekesta,
Wiledada wiisikesta,
Kui see hüüdis ennemuiste.
Saksad mõtlid sarwe heale,
Isandad erele heale,
Piiskopid pilli heale.

Üks trepp allpool.

Notarius Johanson istus omas kabinetis akna all ja wahtis uulitsale. Korruga torkas temale paarikene silma, kes üksteise käe alt kinni hoides mööda uulitsat edasi läksiwad.

Johanson hüppas toolilt ülesse ja lendas nagu pomm uulitsale ning algas tagaajamist. Aga paarikene oli juba sammu wiiskümmend ette jõudnud, nii et Johansonile naisterahwa sinine kübar weel silma puutus, ja see sinine kübar oli nüüd temale teejuhiks.

„Selle peale olen ma kindel — see naisterahwas on minu, minu Katakene,“ — mõtles Johanson. „Aga see moodinarr poisikene on just Mihkelmanni laadi. Ma märkasin juba ammugi, et nende wahel midagi on. Oodake, kallikesed, nüüd olete mul peos! Just kuriteo paigalt tahan ma teid tabada. Ja siis!...“

Johanson hoidis ennast paarist parajas kauguses, et nemad teda ei märkaks ja enneaegu tema plaani nurja ei ajaks.

„Ei, ma ei eksi,“ — arutas ta iseeneses. „See on tema kübar, tema riided, ja just tema käik. Aga kudas selgusele jõuda? A! sealt tuleb ju hambaarst Itkenson. Waja tema käest küsida, nemad tuliwad temale wastu.“

„Tere, herra Itkenson!“

„Mul ei ole auu teid tunda.“

„Ah, teie wist ei mäleta enam! Mul oli mitu korda au teiega... Teate, wiimasel korral murdsite mu ämma lõualuu... Olen selle eest teile väga tänulik! See oli minule teie poolt tõsine heategu.“

Siis järsku, healt muutes, küsis Johanson sosinal:

„Kas tundsite teda? Ütelge, kas oli tema?“

„Keda teie küsite?“

„Seda sinise kübaraga naisterahwast, kellest mööda tulite. Eks ole tõsi, see oli tema?“

„Kelle tema?“

„Noh, Katakene? Minu naine?“

„Mul ei ole auu teie abikaasat tunda...“

„Ah, teda on kerge tunda. Temal on pahema põse peal kolmkümmend kolm sündimismärki...“

„Ei, ma ei pannud tähele.“

Johanson jättis hambaarsti sinna paika ja

punus sinisele kübarale järele. Wiimane wiskus juba kaugel rahwa hulgas.

„See pagana hammastemurdja salgab, ei taha õigust ütelda. No olgu peale — nemad juba minu käest ei pease.“

* * *

Sinise kübaraga naisterahwas ühes oma kawaleriga pööras põikuulitsale. Johanson tegi sedasama. Nii läksiwad nad umbes paarsada sammu. Nüüd pöörasiwad tagaetawad suure uulitsa peale wälja ja jäiwad ühe neljakordse maha ette seisma.

See oli seesama maja, milles Johanson elas.

„Noh, nii ta on!“ pomises Johanson. Aga teie ei tea aimatagi, kui toredasti see lõpeb... Tarwis rutata, et parajal pilgul peale jõuaksin!

Paarikene kadus majasse. Mõne minuti pärast rühkis Johanson mööda treppa ülesse, otsa eest higi kuiwatades. Järsku nägi ta lah-tise ukse ja tormas sisse. Wõõrusesse sisse minnes silmas ta sinist kübarat akna peal. Ei nüüd enam aega olnud, waid otse — edasi! Teine tuba oli tühi. Johanson tormas sellest läbi ja jäi kolmanda toa läwel nagu post seisma.

Poolpimedas toas — kardinad oliwad maha lastud — silmas ta sohwa peal tagaetawat paar-rikest kõrwu istuma.

„Sa wiimane libu!“ mõirgas Johanson ja wõttis naisterahwa õladest kinni. „Nüüd sa enam ei saa salata. Mina wõtsin sind siin minu omas korteris ühes sinu armuk...“

Naisterahwas pööras näo Johansonile poole, ja sellel suri sõna suhu.

„Wabandage, mina wist eksisin uksega,“ kogeldas Johanson ja jooksis trepi peale tagasi.

Üks trepp alla tulles jäi ta ukse ette seisma, mille peal silt pealkirjaga „Notarius Johanson“ oli.

Ta tõmbas kella.

Toatüdruk awas ukse.

„Kas proua kodus?“

„Tuliwad natukesè aja eest ja läksiwad jälle kohe wälja.“

„Kas üksi oli?“

„Ei, herra Mihkelmanniga.“

„S—s—saatana näod!“ — oigas Johanson, „ära peasesiwad!...“ (Lõpp.)

Põhjalik uuendus välimiste asjade ministeriumis.

Täiesti suurepäraline! Meil valmistatakse iga haiguse vastu silmapilk terveks tegevast rohtu. Waewalt aga waitis ajakirjanduses murin meie diplomatia ja diplomatide asjatundmatuse kohta, ja juba ongi eelnõu terve wälimiste asjade ministeriumi uuenduse kohta walmsis.

Eelnõu on selge ja põhjalik.

Ühe ministri abilise asemel peab faks olema, sellepärast, et ühelainjalgi abilisel ministri kõrwal töö kõltsu pole.

Peale selle ajutatakse praeguste kase politika=departemangu asemele wiis „politika=ojafonda“ — ehk wiis wäikest departemangu. Nende ojafondade hulgas peab ka ajakirjanduse=ojafond olema — miidugi selle tarwis, et herradel ishinownikutel kergem lugeda oleks.

Peale selle on uuenduse eelnõus: ametite, amujätkude, aumimede, mündrite, pajukite jne. põhjalik register.

Ühe sõnaga: kõik ministeriumi kantselei=toad nimetatakse ümber. Lauad, toolid, kapid ühes aktidega seatakse uuesti ümber, kõik ishinownitud pandakse läbisegi teise koha peale istuma, blanketidgi tellitakse uued.

Kõik on uus. Midagi pole wana. Täielik uuendus laialt ja põhjalikult. Arwatawasti topitakse ka ministeriumi fäskjalad uutesse mündritesse.

Wõib ka wäga wõimalik olla, et kõikidele uuendustele nagu krooniks — puhwet soojade sõõkide ja „tublide karakatega“ kätima pandakse, tänutähjeks meie kõrgema diplomatia esitajatele.

Ütelge nüüd, mida wõiks weel enam meie diplomatide=koole auu ja hiitguse tõstmiseks teha? „Стрекоза“.

Perekondlised rõemud.

(Pildikene elust.)

„Tere, wana sõber, kudas käsi käib? Aga mis teil wigaga on, teie olete ju üsna otsa lõppenud. Päril roidunud näete walja.“

„See wõib wäga wõimalik olla, ja weel nüüd iseäranis wiimasel ajal tunnen ma ennast tõesti otsa lõppenud olema. Kõik-sugu äritused ja need juhtumised wiimasel ajal . . .“

„Noh, juba juhtumiste eest ei saa hoida. Aga kudas wennase käsi käib? Toimetab ta ikka ajalehte?“

„Mis weel! istub teine ammugi juba 129. § põhjal kindluses.“

„Ja pole teada, mis süü pärast?“

„Miks ep ole teada. Oli teise lehes tükk pealkirjaga: „See pole ministerium, waid kelmusteterium“ — ja näe, pandigi „sidima“.“

„Kahju! Aga kudas abikaasa käsi käib?“

„Missuguse abikaasa? Kas te pole siis weel kuulnud — see oli ju lehtedesgi ülewal, et wiimase eksproprierimise juures keegi naisterahwas eksikombel ära tapeti — see oligi minu naine.“

„Oh, mis hirmus! Aga kudas laste terwis on?“

„Mis lastest rääkida! Te olete just nagu kuu pealt tulnud, et te ei tea, mis siin sünnib? Kas te siis sugugi ajalehte ei loe? Siis ju teaksite, et mu wanem poeg Jakutski saadeti — tema juurest leiti paar proklamatsioni. Näe, tütar kuiwab jälle wangimajas, selle eest, et näljahädalistele korjanduse toime pani. Noorem poeg saadeti maalt walja. Nii on terve pere laiali.“

„See on koledam kui kole! Aga ma loodan, et te õetütar Anna ometi terwise juures on ja teie juures elab?“

„Seep see on, et ei ole. Ta on juba kuud kaks jäljeta kadunud. Rahwas räägib, et olla üles poodud, aga õieti ei tea... Ja nüüd jällenagemiseni, mul on wähe aega. . .“

„Weel üks silmapilk. Elate te ikka omas majas?“

„Mis omas majas! Maja konfisteriti ammugi ära. Ma ju kirjutasin lollist peast oma perekonna rõemude üle ajalehte ühe tüki, aga näe, uue seaduse põhjal ei lubata trüki läbi oma perekonnale kaastundmust awaldada. Pandi 3000 rubla trahwi peale, aga et raha ei olnud, wõeti maja ära. Nii ta on. Selle peale hakkasin ma otsa lõppema . . .“

Nemo.

Wahed.

A.: „Teie mängite wiulit nagu Paganini, aga — palun wabandada — mitte nii hästi!“

B.: „Õigel Teie räägite ju nagu Demosthenes, aga — kahjuks — mitte nii mõtterikkalt.“

M. Mõru.

A r s t: Ei, tõesti teil ei ole võimalik walimistest osa wõtta. Organismus on teil kaotuse jaoks täiesti kõlbmata.

H a i g e: Aga ma olen ju „Nella“ mees!

A r s t: Noh, siis on teine asi!

A n n a: Teie armastate väga oma naist?

K a r l: Teie mees armastab teda palju palawamini.

N a i n e: Mis sulle meie kaheaastasest abielus iseäranis meeldis?

M e e s: Ainult mesinädalad.

A.: Teie usute naise truuduse sisse?

B.: O, ja! Kõik minu sõprade naised on mulle truud olnud.

T e m a k e: Mida wõite Teie lubada mulle peale teie armastuse?

T e m a: Kõikide minu sõprade armastust.

— Tead sa, kes meil eksproprierimistele aluse pani?

— Kes?

— Moonamuretsjad, wiimase sõja ajal.

Õige!

Mats kord riidles Maiega,
Mai tad' hakkas söimama,
Ütles: „Mats, kas weel ei tea,
Et sa oled lambapea!“

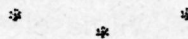
Kostis Mats: „Sa mõtlesid
Õigest', kui nii ütlesid!
Tead ju — wõta sõnad heaks —
Mees on ikka naisel peaks.“

Mart Mõru.

Sõbrale albumisse.

Ela palju aastaid sa
Siin maailmas rõemuga,
Et sa teise ilma sees
Mul poleks kohe tülks ees.

Ei sind unustada taha,
Seni kui mull' laenad raha.

Mart Mõru.

Uus Diogenes.

Wene kodanik õigust otsimas.

(Смрекоза.)

Hea tundemärk.

M a a m e e s (teisele): „Nüüd olen ma ometi oma hea ajalehe saanud . . .“

„Millest sa seda tunnud?“

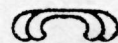
„Sellest, et kirikherra teda tthiseks nimetas.“

Piibli põhjal.

Õ p e t a j a : „Armas hing, hoi ennast wiina eest, sest see on inimese kurjem waenlane.“

M e e s : „Aga piiblis kästakse oma waenlasi armastada.“

Wanadsõnad ja kõnekäänud.

— Ära räägi alati seda, mis sa tead, waid tea seda, mis sa räägid.

(Edumeelsele ajakirjandusele).

• • •

— Isamaa teenistus on iseenesest kiiduwäärt asi, aga küsimine on: kelle „isamaad“ sa teenid?

(Grossschmidtile).

• • •

— Hõlpus oli Purishkewitshi ja Co. appi kutsuda, aga katsu, kudas nüüd neist lahti saad.

(Düna-Zeitungile).

• • •

— Wabadus on palju wäärt, aga „Wabadus“ pole krossigi wäärt.

(Laasile).

• • •

— Prügikast on iseenesest väga tarwiline asi, aga ega ta igal kohal tarwiline pole.

(Narwa „Kajale“).

• • •

— Solge olla sigadele maiusroaks.

(„Päewalehele“).

• • •

— Sigadepoisist wõib ka paawst saada.

(Prantsu Hansule).

• • •

— Tühjade purjedega ja ilma tuuleta kaugele ei purjetada.

(„Nellale“).

• • •

— Meie elul on teiste linnade elu kõrwal oma iseäraldused, aga „Meie Elu“ on wana hallitanud liistu järele painutatud.

(Narwa elanikkudele).

Kus mu kuldne lapsepõli?

*Kus mu kuldne lapsepõli,
Kui poln'd omal hoolet ei muret:
Memm mul pühkis nina puhtaks,
Pani püksinööbid kiini . . .
Kus see kuldne lapsepõli?
Tagasi ei enam tule!*

*Kus weel kuldsem lapsepõli,
Kui poln'd wacwa vähematki,
Sedagi, et puid süüa —
Wõta aimult nisa wastu . . .
Kus see kuldsem lapsepõli?
Tagasi ei enam tule!!*

*Ja kus kõige kuldsem põli,
Kui mind memm weel kandis kaasas:
Oln'd ei waja walgust wahti,
Kisa-kära kuulatada . . .
Kus see kõige kuldsem põli?
Tagasi — ei enam tule!!!*

Qumte.

Kahetõne.

Ühel hämarasel jügisel hommikul seisin ma Wiru mullitsal, kus „Päewalehe“ toimetus asub. Seal kuulsin ma kahte meest nõnda rääkima:

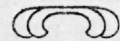
„Tere hommikut, Kaarel!“

„Sumalime, Mihkel!“

„Mis klõbin see on, Kaarel?“

„Mis klõbin see on? Kääri klõbin, Mihkel! Jüin asub ju „Päewalehe“ toimetus,“ — ja küsitaw näitas ise seejuures näpuga üles atende poole.

M. Mürki.

Kahesugune arwamine.

Ühine isik (ilma hammasteta inimest nähes): „Mis moodi ta, waene, süüa saab?!“

Teine isik, kellel hambad walutawad (sedajama nähes): „Sümelik inimene! Peaksiwad nad mul niisama kõif ära tulema, ega nad raiped siis enam walutaks.“

M. Mürki.

Lahket andjat armastab Jumal!

Külamees ja teatrikuulutused.

Külamees tuleb linna, loeb teatrikuulutusi ja seletab neid oma moodi.

„Tulge minu juurde kõik, kes teie koor-
matud ja waawatud olete.“ — Waat', kus tola!
Kuhu tahab ta nad kõik panna?

„Meeletu mõtte.“ — Toho! Mikspärast
teda hullumajasse ei saadeta?

„Mu Leopold.“ — Mul pole ühtegi Leo-
poldi. Wist mõne köögitudruku kawaler. Mis
lõbu see mulle teeb, sarnast isandat kalli raha
eest vaatama minna!

„Põrgu tee.“ — Näe, mis nad ülesse on
leidnud. Sinna ma küll ei lähe. Meie wa' pa-
run on muidugi seal. Tirib weel kallasse wana
rendiwõla eest. + + +

Päewakorral olewad asjad.

Läbiotsimised,
kinniwõtmised,
eksproprieerimised,
lihtsad rööwimised,
elukallalekippumised,
pommiwiskamised,
wõllatõmbamised,
mahalaskmised,
maalt väljasaatmised,
ajalehtede kinnipanemised
ja toimetajate trahwimised,
kolerasse suremised
ja kolera wastu wõitlemised,
walimised,
boikoteerimised,
jne., jne., jne., jne.

Matti Mürki.

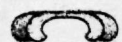
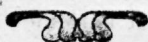
Sügisele.

Kolletanult lang'wad Kadriorus
Lehed puudelt murupinnale,
Kurwalt wingub Telliskopli salus
Tuul, ja tõttab mererannale.

Juba tutaw Kalaranna Jürka
Wana kasuka on näpanud;
Õrn ja imeagar Wiru Man'ka
Soojad watid ümber tõmmanud.

Pimeduse warjul Polkowsisse
Aususad nooredherrad sõidawad,
„Deutschereini“ ja „Wenetsiasse“
„Lõbu“ otsima nad sõuawad.

Mart Mõru.

Õpetusesõna.

Kellel ilmas elu armas,
Hoidma seda olgu warmas —
Tühjest lestadest end toitku,
Paremale poole hoidku.

A. Suwila.

Lapse suu.

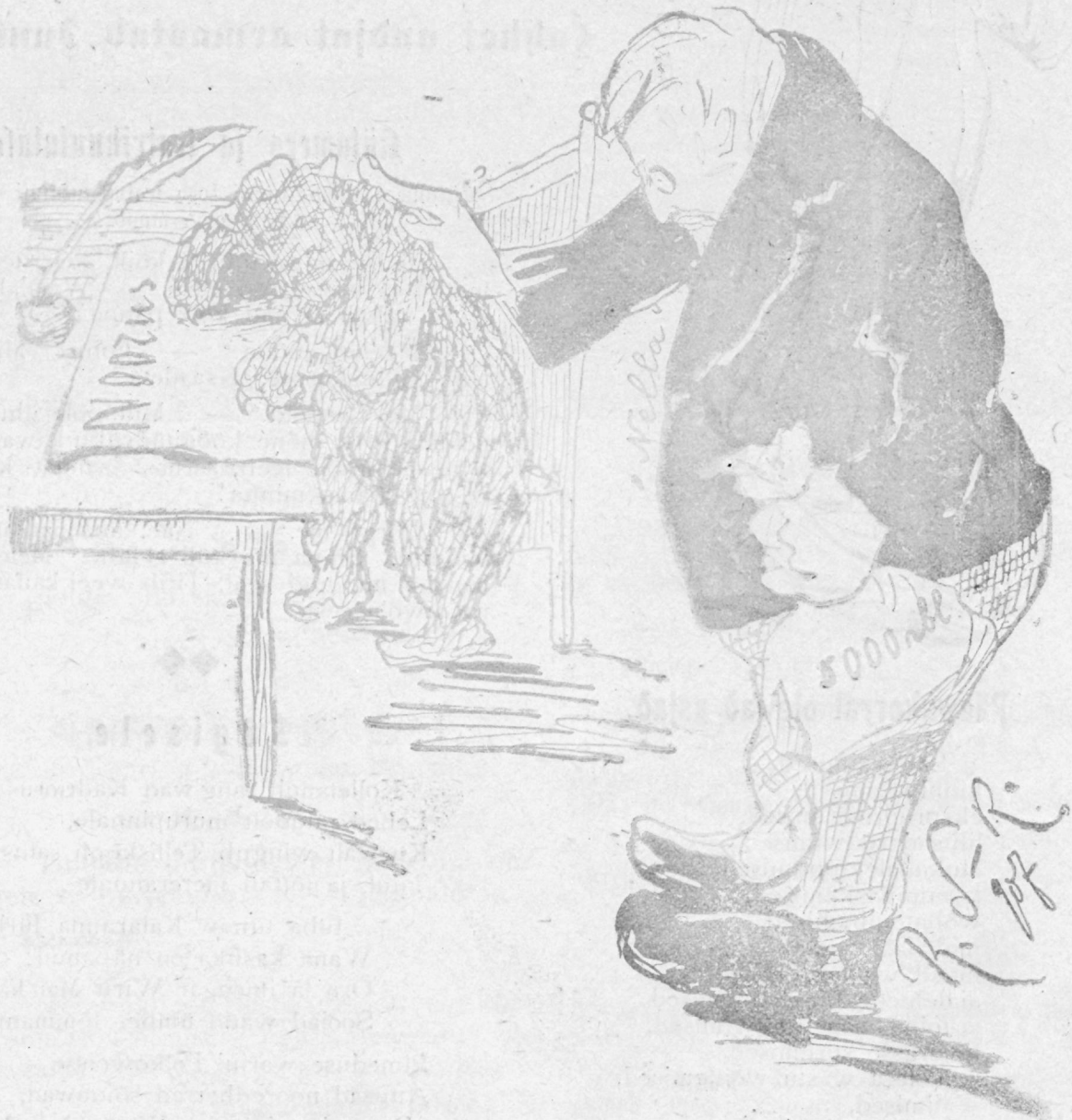
A a d i : „Kuule, tädi, jääd sa veel kauaks meile?“

T ä d i : „Mis siis, lapsukene?“

A a d i : „Minu kõht on juba tühi, aga papa ütles,
et meie enne sööma ei hakka, kui sina ära lähed.“

M. Mõru.

Enne

Kawal karu.

1.

Nalja wähe, raske lugu,
Suudlen teie kallist kätt

Kui ehk lisate veel sugu
Seda magust kärjemett?

II.

Omal raha, ei ma taha
Enam tõbras näha sind,

Nüüd su püksid kisun maha
Narri Brandti, mitte mind.

Ajalehe teated röövimisest.

— Oli röövimisi — aga nii väikesi,
et ei maksa minetadagi.

— Täna oli ainult üks röövimine ja
ainult kolme inimese ohwriga: ka kõige
wanamad inimesed ei mäleta niisugust õn-
neliku päewa olema olnud.

— Oodati X. postkontori riisumist,
aga nagu näha, pole järg sinna veel
jõudnud.

— Mamma, mis on seadus?
— Ää — mida harvasti täideratse.

Terwitus „Namaale“.

Mis ja hulgus šia otšid,
Kõwerit ja šia kõnnid?
Sul pole hulgušel omada,
Kõweritul kõrwa lešta.

Rahwalaul.

Ära usu!

A.: „Kas see on tõsi, nagu räägitakse, et su maja
warsti wõlgade pärast haamri alla läheb?“

B.: „Ära usu lori! Sinust räägitakse ka, et sul
wõlgasid enam ei ollagi.“

Port-Arturi „kangelase“ kindral Stösseli päewaraamatust.

Kui meie laewastik sadamast merele läks, siis kirjutas kindral Stössel oma päewaraamatuse:

„Laewastik läks hommikul wara merele; see on fakt, aga kuhu poole ja mis asja pärast ta läks — seda ma küll ei tea. Imelik inimene see Withöft! Isegi oma ülemjuhatajale ei lausu ta sõnagi, kuhu ta läheb ja kui kauaks. Aga tänu Jumalale! Hea seegi, et läksiwad.“

Ülemjuhataja ei tea, kuhu tema käsualune admiral läks — aga see on temale üks kama kõik. — Peaasi ikka — et admiral merele läks! Ja tulise pihta! — Mis admiral see on, kes istub ja merele ei sõida! Asi oleks wäga hea — aga see wa' oleks! Admiral läks merele, tuli aga kohe tagasi. Kindral murdis oma tarka pead. Tema ei saanud admiralist aru. Aga siin walgustas proua Dimitriewa kindralile admiralil sõjakunsti. Teisel päewal tegi kindral Stössel oma päewaraamatuse järgmise tähenduse: „Õo läks rahulikult mööda. Hommikul tuli proua Dimitriewa jooksuga ja teadustas, et meie laewastik tagasi olla tulnud. Mina sõimasin (keda: kas pr. Dimitriewat wõi laewastikku?) ta läbi.“

Ega prouagi wõlgu jäänud: see sõimas oma korda muidugi kindrali läbi. Peale selle sõimas kindral admiralil läbi. Admiral, iseenestegi mõista, sõimas jälle kindrali naha täis jne.

Niimoodi nad kindluses oma aega surnuks lõiwadki. Aga nüüd tuli esimene hoiatus — see on ka kindrali päewaraamatus ülewal.

Asi oli nii: „Õösel jooksiwad jaapanlased tormi. Kapten Moskwin ja porutshik Lewes kahmasiwad kohe walged rätikud, wehklesiwad nendega ja andsiwad endid wangi. Oliwad wist „wintis“.“

Oliwad wist „wintis“ . . . Aga mõne aja pärast tegiwad kõik Port-Arturi kindralid kapteni ja porutshiku eeskujul järele, s. o. andsiwad endid wangi. Peab arwama, et oliwad wist ka „wintis“.

Tuul ja bürokrat.

Kord waidles tuul bürokradiga: selle üle, kumb neist wägewam on.

Tuul puhus weski tiibade peale — see hakkas jahwatama.

Bürokrat kutsus wabatahtlikkude trobikonna ja käskis neid mustasajalist rämpsu jahwatada. Trobikond jahwatas ja jahwatab ühtelugur edasi.

„Olgu peale,“ ütles tuul, „aga üle lõõn sinu siisgi!“

Kihutas musta pilwe kokku, puges ise sisse ja kukkus wälku põrutama.

„Õige mul imet!“ urises bürokrat, „nagu poleks enne wälku nähtud! Waata parem, mis mina teen, ja ära poe pilwedesse.“

Bürokrat läks departemangu, käskis tshinownikud kokku käsutada. Wastuwõtmisetuba kogus tshinownikuid täis kui silgu pütt.

Bürokrat tuli kabinetist wälja, kõik pead kummardasiwad korraga.

„Näed nüüd, tuul, missugune jõud minul on!“ kelkis bürokrat. „Ma ei lausunud weel sõnagi, aga kõik kummardasiwad. Kui tahan, keerutan nad kas wõi kringliks kokku ja wiskan kuradile pühaderoaks.“

Siisgi ei tunnistanud tuul ennast wõidetuks, waid ütles:

„Ole sa kui tugew tahes, siisgi piilud, kust kandist tuul on.“

Юмор. Еженед.

Tuulispea.

Lõbusal jumal Jarilol oli ilma käteta poeg Tuulispea. Ehk küll ilma käteta, aga kowallatu.

Kätte wõtta ta midagi ei saanud, aga ära puhuda, laiali paisata, möllata ja lõhku — waat' selle peale oli ta meister.

Tuli temal korraks möllamise tuju — tamme kõigi juurtega ehk terve hoone kõige täiega — nii kui pühkis ära.

Jõud kees aina soontes. Muud kui möllas. Tõmbas kord kawal Tuulispea talumehe tare hõlma. Tares elas talumats-põllumees. Peret oli kümme hinge. Raske oli elu — aga saatuse üle polnud nurinat. Ruumi oli sellel ajal maa peal küll — künna, külwa, kaswata karja — kus aga tahad. Põllumees läks põllule. Hobusekroni liigub tiguna adra ees. Tuli tuulispasale tuju talumatsile abiks minna. Puhus korra!

Lendas talumats, lendas ka talumatsi hobune. Lendasiwad talumatsi tare, ait, lehm, kanad, emmis, lendas kõik majakolu, lendas ka kass oma poegadega. Tuulispea tuli abiks — pole midagi õelda. Tassis teda õnnetumat läbi laiade legendikkude, tõstis teda teine poole mägesid, tiris läbi Siberi taigate, kandis kuni kauge mereni. Laskis siin lahti ja ütles: Kaapa minu kintsu ja kummarda maani, sa talumats.

„Еж. Аль.“

Ütles.

— Ega ja Berdi juures pole koolis käinud, et mind sõimamise peal lootfid ära võita — ütles Laimuwere Sujs teisele, keda ta viiu puhul läbi oli sõimanud.

— Mind kutsub nüüd võitlusesarv — ütles mees, kui ta kõrtsist koju tuli.

— Waata, kõik on uueks saanud! — ütles „nella“ mees „Samaad“ üles äratades.

— Minaks see olen — ütles „Tooruje“ toimetaja, kui temale „Matsist“ koera pilti näidati.

— Täna on lihahinnad kallid — ütles Roger, wereromanisid turule saates.

— Meie jõögikraamiga ei kauple — ütles poesell maamehele, kes walmisriiete magasiinist tõkatit tahtis osta.

— Rahju, et wa' Tiin kaaja ei tulnud — ütles Bedaja Jaan, kui talle mõisaherra pulmapäewal perelaulul hapukapsa suppi jüüa anti.

— Juku ja Willu duelli peal — ütles Kaagwene Kustas, kui ta karjapoiste kistumist pealt waatas.

— Tund tulnud, kus tajuda waja! — ütles rätsepp, kui ta arwega üliõpilase juurde läks.

— Ninnaga murrame teed! — ütles uulitsapois rahwamurrust läbi tungides.

— Riisugune toit annab mehele jõudu — ütles maapois, kui ta Wene turul kolmekopikalist worsti sõi.

M. Mõru.

Warese laul.

Tulen Piteri piiridelta,
Ingerimaa ääredelta,
Narwa linna nõlwakutelt,
— — — Toon teil tuhat terwisida,
Seltsimeestelt sõnumida.

Mart Mõru.

Nagu.

— Loutis, nagu mopsikoera jaba.

— Maitsew, nagu kolmekopikaline worst.

— Porine, nagu Haapsalu uulitsad.

— Uuesti jündinud, nagu „Samaa“.

— Wõerastewastumõrlik, nagu Narwa linn.

— Raske, nagu Andrese rahakott.

— Wahib punnis filmadega, nagu hauduja tana.

— Must-punane, nagu torupilli papa ilmawaade.

M. Mõru.

Atsi ja Jütsi kirjad.

Tele almas sõbel Atsi meil on plaegu ilus iln ja mihma ei saja mina olen gümnasiumi ettevalmistuse klassis kuladi pälalt see mulle ei meeldi et nüüd wolmi liides peab kämma sellepälalt ei saa uulitsal daamedega selwa teha ega pabelossi suitsetada. Jumalaga ja head telwist soowib Sulle

Sinu sõbel Jüts.

Armas Jüts rõomustab mind wäga et teil ilus iln ja Sina oled minust palju õnnelikum mina kukkusin eksamiga läbi olin suwel agitatoriks ja tegin rewolutsionilist plogagandat selle eest sain küll oma taguralaste see on isa ja ema käest pea iga päew sugeda aga kannatasin kõik seda kangelase kombel wälja nagu see tõsise kodaniku kohus on. Meie otsustasime Wene rügis pööret teha ja sellepärast ei olnud aega õppida. Kui edaspidi aega saan siis hakkam õppima ja järele siis nüüd jumalaga ma pean plaegust pommimeeste koosolekule minema.

Sinu sõber ja kodanik

Ats.

Pärdiku laul.

Ma surmani küll tahan
Teid kalliks pidada,
Mu armsad turulehed,
Mis täidan solgiga.

Las' arwustada teised
Neil sihti, sisu ka,
Kuid pime rahwas süisgi,
Neid wõtab tellida.

A. Suwile.

Ägab põllul ja koduses kongis,
Öösel koormaga üksikul teel,

Ägab võrede taga — wangis,
Raskes kammitsas kaewand'ses tööil.

Nekrassow.

Kaupluses.

Suurte sakste kauplusesse astub müüritööline tööriietega sisse ja palub tööd. Kaupmees on selleks liig uhke, et töölisega pikemat juttu teha, ja lausub lühidalt:

„Seal on uks.“

Tööline sammub ukse juurde, silmitseb seina ukse kõrvalt, kust lubi maha on kukkunud, ja lausub:

„Jah, herrad! Siit on lubi küll maha kukkunud. Palju maksate, kui ära parandan?“

Söögimajas.

- Kui kaua aega Teie ju söögimaja peate?
- Juba neli aastat.
- Ja ise sööte sedasama toitu, mida võerastelegi annate?
- Muidugi.
- Noh, siis on teil küll kangelase terwis!

Wõeras: „Aga, herrad, sellel lihakoogil on ju linase riide närud sees!“

Peremees: „Wõi peab siis selle raha eest sinna siidi sisse toppima?“

M. Mõru.

Balti koor Eestimaa

peale 25. septembri.

Täiskoor:

Nüüd „nella“ rahwas laulage
Ja olge väga rõemsad,
Ja rõemuga kõik tänage
Ning kiitma olge wahwad!

(Shampanjeri klaasisid lüüakse kokku).

Tallinna „nellakesed:

Oh Peenike, oh Peenike,
Sa oled meie peastja!
Sa nimed üles otsisid,
Kakssada wälja wiskasid.
Oh Peenike, oh Peenike,
Sa oled meie peastja!

(Reitel wõtab aupaklikult kübara peast ära ja kummardab alandlikult Peenikese poole.)

Haapsalu poolt kostab hale õnnetu heal:

Sealt Läänemere kalda pealt
On kuulda „nella“ laulu healt,
Ta ohkab raskest südamest
Ja leinab kallist wõidukest!

(„Nella“ mehed sülitawad hirmuga Haapsalu poole, panewad käed kokku ja loewad igaüks tasakesti: „Waid peasta meid ära sest kurjast!“)

Täiskoor:

Ehk kurjad meid küll kiusawad,
See „nella“ usu pärast,
Meilt wõitu riisu tahawad,
Ei hooli meie kärast,
Kuid siiski, me ei karda neid,
Eks 3. juuni aita meid!

(Tartu kaitsewäe kindral Adalbert Volck laseb
ühe kogupaugu õhku teha. Saksad keeruta-
wad kübaraid.)

Rakwere Andrejew:

Kaks ainust healekest,
Kaks ainust healekest
Mul' wõidu töid
Ja eestlasi löid!

(Keksib ühe jala pealt teise peale ja taob käsa
kokku, saterkuue hõlmad lööwad hilpu.)

Täiskoor:

Ole sina tänatud,
Kõik on hästi korda läinud,
Eesti-Wene üheskoos
On seekord ka kaotust näinud!
Wõtkem seda meeles kanda,
„Wene meestel“ tänu anda!

(Soowiwad Andrejewile õnne. Rakwere elä-
nikud näitawad rusikat.)

Paide Brasche:

Ei tarkust, ei teadust
Ei leita me maal,
Waid „nella“ kandjat mulda
On siiski küllalt seal.

Õeldakse, et Naatsaretist millalgi ei wõi
head tulla. Ka Paide on Naatsaret, aga —
waadake nüüd!

(Lööb enesele uhkusega wastu rindu. Wäike
suslamasin hakkab hirmuga ruttu tagurpidi
Halliku poole tagasi sudima.)

Täiskoor:

Las' meid minna, las' meid minna
Tauria paleesse sinna!
Meie hing sind taga nõuab,
Enne kui su juurde jõuab,
Purischkewitsch, kallis mees!

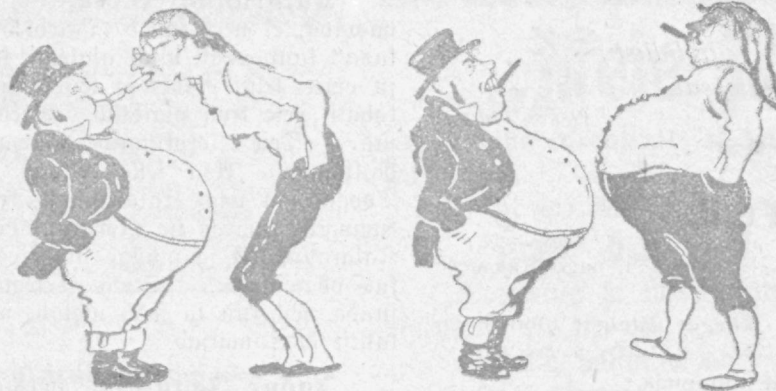
(„Nella“ mehed wõtawad üksteise kätest
kinni ja tantsiwad hullupööra ratastringi. Pee-
nike wibutab uut linnaseaduse projekti, mil-
lega ainult „nella“ meestele Baltimaal walimise-
õigust tahetakse anda, õhus.)

Rahwas:

Kes pärast naerab — naerab paremini.

Brilane.

Rahwaste wahekorrast.

Enne.

Nüüd.

Põhjus, mis pärast Inglismaa Sksksamaa ennemalt ligeneda wõis ja nüüd mitte.

Еж. Альм.

Kadet, tööerakondlane ja tõsine Wene mees.

Talumees läheb linna poole — walimistele.
Talle tulivad kadet, tööerakondlane ja tõsine Wene mees järele.

Talumees astus kõrvale, jäi seisma, wõttis mütsi maha ja kummardas.

„Tema — ütleb kadet — kummardas mind, selle eest, et ma talle priiust lubasin.“

„Ei, — sõnab tööerakondlane, — ta kummardas mind, selle eest, et ma talle maad küllalt lubasin . . .“

Tõsine Wene mees sai tuliwihaseks ja karjus:

„Teie mõlemad waletate: ta kummardas mind, ja ei ütelnud mis eest.“

Waieldi, waieldi — otsustati mehe käest järele pärida.

Läksiwad tagasi, pidasiwad mehe kinni ja küsisiwad:

„Keda sa meie hulgast kummardasid?“

„Tõsist Wene meest,“ — ütles talumees.

„Aha! Kas näete? — rõõmustas „tõsine“, — mis ma ütlesin?!“

„Mikspärast teda, aga mitte meid?“ — küsisiwad mehelt kadet ja tööerakondlane.

„Aga lihtsalt! — ütles talumees, — teie olete mõistusega inimesed, aga tühjade kätega. Aga tema on ilma mõistuseta, aga waat', mis-sugune wemmal tal on! Teiega räägin ma pärast, aga mida temaga rääkida? Waata, et pähe ei wiruta . . . Ega kummardamisest pea ostast ära tule, waid jääb terweks?“

Ta läks linna ja andis heale kadetile ühes tööerakondlasega . . .

Tõlk. Oskar Oda.

Kord „alam“ tegi targasti,

Ta nuhelda sai . . .

Kord „ülem“ tegi lollisti,

Ta kiitust, auu sai . . .

Oskar Oda.

Nagu.

— Hoolitseb wähe hariduse eest, nagu Rakwere linnaisa.

— Teeb jälle oma „kõrget aatelist“ tööd, nagu „Isamaa“.

— Istub, nagu ajalehe toimetaja.

— Pahane, nagu pastor.

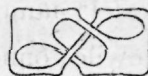
— Käratseb, nagu baptistlane.

A. Suwila.

Pessimisti päewaraamatust.

Nii mitmedgi n. n. realkirjanikkudest on iga tõsisema elunähtuse järele jookstes kindla kunstitee jalgade alt ära kaotanud, wähemat kui jäljekest walja nuuskida püüdes sootuks soosse ja rabasse sattunud; sellepärast ongi laukad, mülkad ja konnalombid üsna harilikuks kujutuseaineks saanud. Ja et täielist „tõetruudust“ alal hoida, „asjata“ ja „mitteajakohased“ ilustused kõik kõrvale jätta tahetakse, siis pinseldatakse need „modern“-waatekohad lihtsalt wängelt lõhnawa mülkamudaga paberile. Waene kirjanduse sõber! Sulle jääb küll, kui tahad, wäike wõimalus „kunsti“ uurides nina kortsutada wõi koguni kinni pigistada; kuid sa pead seda hästi ettewaatlikult tegema, nii et tähele ei pandaks, — muidu wõidakse sind wiimaks ajast tahajäänuks pidama hakata.

Quinto.

„Meie Matsi“ kõnekoda.

Talliinna „bürger“. Teie kaebate, et olete oma wiimase kopika ühes karstuse-seltsi theemajas wiina ja õllega alla loputanud. Siis kirute veel karstuse-seltsi theemajajid, et need just õpetada noori inimesti jooma.

Meie anname Teile nõuu: ärge minge niisugusesse „porujommis“ karstusesse — siis oletegi karjlane.

Kalaranna Jürka. Mis jelle üle na' wihastada, et need uued ajalehede fioskid „monopol-taga“ kauplewad ning ajalehti jugugi ei müü! Teie ju ometi lehti ei loe, ja teiseks saame ka aru küll, kust kohalt Teie king pigistab. Need on ärilised wõistlejad — Teie „sorofunnid“ jääwad müüd Kalarannas hallitama. Aga jelle wastu wõite ju abi leida: Dooge oma paat Kalarannast, teerate ta fioskki kõrwa funnuli, pugege ise „sorofunnidega“ alla (just nagu Kalarannastki) ja müüge siis fioskki mehelt paar kopikat odavamalt. Tema Teiega ialgi wõistelda ei juuda, sest kust ta seda wõtub, millega oma putka eest kallist üüri matjab.

Joone Jaan. Teie inestate, et „Meie Matsi“ jiju olla wäga wefine. Aga just jelle wefisuse tõttu pole weel „Meie Mats“ wee ja leiwa otjas.

Kuulutuste osa.

Sügis meil külma, tuuled toob,
Kerges riides nohu siis saab:
Lurje juures riided head,
Soojad, paksud, odavad.

1907. aastal

kõige otsitavam magasin

Tallinnas.

Inglis, boi ja blütschi jakid,
Boad, kasukad ja keepid,
Ei nimesid küll kõiki tea,
Sest sammud **Lurje** poole sea.

"Sitke, nagu Lurje juurest ostetud riie!"
ütles kingsepp, kui ta nahka listu peale
wenitas. Jällenägemiseni!

Palutakse mitte mõne suguvenna nimega
ja rahvusega hoopis äärmise magasiniga
ära vahetada.

Ennekuulmata uudised!

Tõesti imeks panna,

kui odavasti võidakse küll häid wastupidavaid meeste- ja
naisterahwaste walmisriideid müüa!

Ilma hinnata

küll mitte, aga võimalikult wäheste protsentidega. Toredasti
selga passiwa ja kõige uuema moodi järele.

Mis iganes head ja wastupidawat

arschinariiet olemas, seda kõike võib sealt saada. Iga
seltsi, iga wärwi, iga hinnaga, igaühe soowi järele.

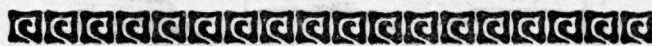
Ümberkäimine wiisakas. Talitus kiire.

Kewadel, kui ilmad soojad,
Noored rohelistesse lä'ewad,
Kerged suwe-ülrikonnad
Lurje magasinist toowad.

J. Lurje, Wene uul. nr. 1, Tallinnas. ♦ ♦ ♦

Kui suwel meelde tulevad,
Et pidu peale ihaldad,
Siis **Wene uul. nr. 1**,
Sealt, **Lurjelt**, ostab iga saks.

Tampadi, tampadi, tampadi — karkäuh!
Regi ümber ja Mats maoli all, risu ja okste sees:
Room oli pooleks, ais — katki, Matsil kõik terwe.
„Kust sa nii wastupidawad riided ostsid?“
„Eks ikka **Lurje** juurest.“

Üks mõistlik noormees, ja nimelt wiisakas noor-
mees, on otsusele jõudnud, et:

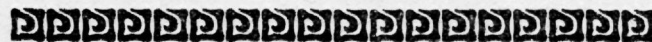
**See pole mitte hea —
kui inimene üksi on.**

Neiusid ehk leskesid, kes ka samasele otsusele on
tulnud, palun tutwuse sobituseks kirja saata.

Adressi all:

„**Meie Matsi**“ toimetusesse
ära anda

Walter Sk.

„Meie Mats“

ilmub jälle korralikult **2 korda kuus** ja mak-
sab aastas, j. o. 24 nrt. postiga 2 rbl., pos-
tita 1 rbl. 60 kop., pooles aastas poole wähem.

☞ Üksik nr. 10 k. ☜

Toimetus ja talitus on Tallinnas, Suurel
Arehna uul. nr. 28.

Kirjalik tellimise aadress: „**Meie Matsi**“
toimetus Tallinnas. Wene keeli: Журналъ
„**Мейе Матсъ**“, Ревель.

Tellimisi võtawad vastu kõik aamjad raamatukauplused
ja ajalehete tellimiste wäsiwõtjad.

— Noh, katsup temale ikka see hing sisse puhuma, et ta iks woip tailomees kartuli-aeda minema!

— Ksllis herra! Küll puhun, aga ei mõju!... Kui tsgast puhun, siis tõstab weidi saba, kui eest — siis liigtab kõrwn, aga liikuma ta kullake ei hakka!

— Siis teep temale üks ilus laul!